

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

แต่คุณก็คิดถึง ในห้วงคำนึงที่ไม่จางหาย

さよならの向う側

Time To Say Goodbye

ซิมซู ฮารุกิ

เขียน

สนัญ พลแสน

แปล

ฉันรู้ว่าเขาอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้
หรือตอนที่ดูข่าวสถานการณ์ในต่างประเทศซึ่งฉายทางโทรทัศน์
เขาก็จ้องภาพบนหน้าจออย่างจริงจัง
-ซิมซู ฮารุกิ

การอ่านดีใจทุกที

คำนำสำนักพิมพ์

“คนที่คุณอยากพบเป็นคนสุดท้ายคือใครครับ”

คำถามที่ฟังเรียบง่าย แต่เมื่อขบคิดอย่างลึกซึ้งจะพบว่าประโยคนี้นี้มีความเศร้าเบาบางซ่อนอยู่ เพราะประโยคนี้อาจหมายถึงเราพลอละเลยคนที่รักไปหรือเปล่า และคนคนนั้นคือคนที่เราอยากพบอีกสักครั้งในโลกนี้อาจไม่มีปาฏิหาริย์อย่างการพบพานครั้งสุดท้าย ดังนั้นในขณะที่เรายังมีลมหายใจ การใช้ชีวิตอย่างมีความหมายและทำให้ทุกวันมีคุณค่าผ่านการเชื่อมโยงที่เรียกว่าสายสัมพันธ์อาจเป็นสิ่งสำคัญที่หนังสือเล่มนี้ต้องการบอก

แน่นอนว่าไม่มีใครรู้หรือว่า “วันสุดท้าย” จะมาเยือนเมื่อไร แต่เพราะแบบนี้จึงต้องทำ “วันนี้” ให้มีความหมาย และมีความหมายในแบบของตัวเอง

นับตั้งแต่เล่มแรกจนถึงเล่มนี้ เราต่างก็เสียน้ำตาให้เรื่องราวของเหล่าตัวละคร ขณะเดียวกัน พวกเขาก็ได้มอบความอบอุ่นใจให้เช่นกัน เล่มสุดท้ายของซีรีส์*แต่คุณที่คิดถึง*นี้ เป็นบทสรุปของการเดินทางที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนและเป็นเรื่องราวปาฏิหาริย์ครั้งสุดท้ายอย่างแท้จริง

แต่ไม่ว่าฉากสุดท้ายของเล่มนี้จะจบลงอย่างแฮปปี้เอนดิ้งหรือ
อันแฮปปี้เอนดิ้ง “ผู้นำทาง” ก็ยังคงทำหน้าที่ส่งมอบช่วงเวลาสุดท้าย
ที่อบอุ่นให้กับนักอ่านเสมอ

...ถึงคราวที่ต้องตอบคำถาม “คนที่คุณอยากพบเป็นคนสุดท้าย
คือใครครับ” อีกครั้ง

กดลอจอ่าน

p/ccco/o

สารบัญ

อาร์มภบท		1
เรื่องราวที่ 1	Fight Song	5
เรื่องราวที่ 2	ไลออนฮาร์ท	48
เรื่องราวที่ 3	ความฝันในคืนกลางฤดูร้อน	91
เรื่องราวที่ 4	จดหมาย	125
เรื่องราวสุดท้าย	Time To Say Goodbye	184
ส่งท้ายจากผู้แปล		195
เกี่ยวกับผู้เขียน		196
เกี่ยวกับผู้แปล		197

แนะนำตัวละคร

ทานิงุจิ เคนจิ

โทกิวะ มาซาโอมิ

โยชิซาวะ ฮิคาริ

เจย์

นาคามาจิ อายะ

ทานิงุจิ โยโกะ

ผู้นำทาง ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

ผู้นำทางคนใหม่ ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

สาวออฟฟิศ ชอบการเวทเทรนนิง

อบอุ้น ภัคดี มีขนสีทองแสนภูมิใจ

แม่บ้าน อดีตพนักงานร้านอาหารตะวันตก

ภรรยาของทานิงุจิ ชอบของหวาน

อารัมภบท

“—คุณทานิงุจิ”

เมื่อได้ยินเสียงใครสักคนเรียก ทานิงุจิ ผู้นำทางจากอีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวก็ล้มตาตื่น

“ที่นี่คือ...”

“...คุณทานิงุจิ ยังจำเจียอยู่หรือครับ ที่นี่ก็ต้องเป็นอีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวสิครับ”

“อ้อ นั่นสินะ พวกเรายังเป็นผู้นำทางนี่นา...”

พูดจบทานิงุจิก็บิดขี้เกียจ วันนี้พื้นที่สีเขียวที่น่ามยังคงแผ่กว้างสุดลูกหูลูกตาเช่นเดิม

ข้างกันคือโทกิวะ ผู้นำทางอีกคนที่ปลุกเขา แววดาคู่ นั้นแฝงความฉงนเล็กน้อย

“คุณดูอ่อนคลาไคลมากไปหน่อยนะ นี่ครับ ช่วยแก้ง่วง”

สิ่งที่โทกิวะยื่นให้คือจอร์เจียร์ แม็กซคอฟฟี่ กาแฟกระป๋องท้องถิ่นของชิบะและอิบารากิ มีรสหวานโดดเด่น และเป็นของชอบของทานิงุจิ

“ขอบคุนครับ คุณโทกิวะ”

เมื่อรับแม็กซคอฟฟี่มา ทานิงุจิก็เปิดฝาแล้วค่อยๆ ตี๋ม ความหวานแผ่ซ่านเต็มปาก เขาตั้งใจจะตี๋มกาแฟแก้ง่วง แต่รสหวานกลับชวนให้เคลิบเคลิ้มจนแทบหลับอีกครั้้ง

“ฟู อร่อยจังเลย...”

โทกิวะที่มองอยู่เงียบ ๆ ถึงกับหลุดยิ้มเมื่อเห็นท่าทางสบาย ๆ ของอีกฝ่าย

“คุณทานิจูนี่เอื่อยเอื่อยจริง ๆ เลยนะครับ ไม่สิ สำหรับคุณทานิจู นี่คงเป็นแนวของตัวเองสินะ”

“นั่นสิ ดูเหมือนนิสัยที่ชอบใช้ชีวิตเอื่อยเอื่อยคงไม่มีวันเปลี่ยน แต่ผมมีเหตุผลที่ช่วงนี้ดูผ่อนคลายอยู่นะครับ”

“เหตุผล?”

โทกิวะมีสีหน้างง ทานิจูจึงอธิบายว่า

“คงเพราะมีคุณโทกิวะอยู่ด้วย ผมเลยสบายใจอย่างบอกไม่ถูก”

ที่ผ่านมา ทานิจูต้องอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกเล่าเพียงลำพังมาตลอด แต่ตอนนี้มีโทกิวะที่กลายเป็นผู้นำทางคนใหม่อยู่ข้าง ๆ ทานิจูจึงโล่งใจ ที่สำคัญโทกิวะยังตั้งใจเรียนรู้และพยายามเป็นผู้นำทางที่เพียบพร้อม ซึ่งนั่นทำให้ทานิจูอุ่นใจ

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ แต่ผมยังเป็นแค่ผู้นำทางมือใหม่ครับ”

“ไม่หรอกครับ การเติบโตของคุณโทกิวะน่าทึ่งมากเลย”

โทกิวะนำทางให้เหล่าผู้คนไปสู่การพบพานครั้งสุดท้ายร่วมกับทานิจูมาหลายคนแล้ว เมื่อเห็นท่าทางเช่นนั้น ทานิจูก็อดคิดไม่ได้ว่าบุคลิกชื่อตรงของโทกิวะช่างเหมาะกับการเป็นผู้นำทางจริง ๆ

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้และจะมุ่งมั่นตั้งใจต่อไป เพราะผมคิดว่าพันธกิจและหน้าที่ในฐานะผู้นำทาง คือการช่วยให้ทุกคนที่มาเยือนที่นี่มีตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์ครับ”

ทานิจูพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของโทกิวะ เขาคิดอีกครั้งว่าคิดถูกจริง ๆ ที่เลือกโทกิวะเป็นผู้สืบทอด สายตาของเขามองไม่ผิด

เพียงแค่นี้เขาก็ส่งมอบหน้าที่ผู้นำทางได้อย่างวางใจ

— เพียงแต่ มีคำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจของทานิงุจิ

“พันธกิจนั้นหรือ...”

โทกิวะไม่เข้าใจว่าทำไมทานิงุจิถึงได้เอียงคอจนและพูดเช่นนั้น

“มีอะไรหรือครับ ผมเผื่อพูดอะไรแปลกๆ หรือเปล่า...”

เมื่อเห็นโทกิวะมีท่าทางกังวล ทานิงุจิก็นึกส่ายหน้าก่อนจะพูดว่า

“ไม่ครับ คุณโทกิวะไม่ได้พูดอะไรแปลกๆ ผมแค่ตั้งใจเรื่องหนึ่ง...”

“เรื่องตั้งใจ?”

“ครับ คำว่าพันธกิจ”

“...พันธกิจหรือครับ”

เมื่อโทกิวะถามซ้ำ ทานิงุจิก็ตอบกลับซ้ำๆ

“สมัยที่ผมทำงานที่โปรเซสซิงบนโลกคนเป็น ผมเคยคิดเกี่ยวกับคำนี้อยู่หลายครั้งว่า ‘พันธกิจของบุรุษโปรเซสซิงคือการส่งจดหมาย’ ผมจึงตั้งใจทำงานเพื่อส่งจดหมายที่เต็มไปด้วยความรู้สึกของผู้คนให้ถึงมืออย่างถูกต้อง และตอนนี้ผมก็เป็นผู้นำทางซึ่งมีพันธกิจและหน้าที่ทำให้ช่วงเวลาสุดท้ายของผู้คนที่มาเยือนอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าแห่งนี้ มีตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์อย่างที่คุณโทกิวะพูดครับ ผมรู้สึกจากใจเลยว่านั่นคือคำตอบที่ถูกต้อง”

หลังจากพักหายใจครู่หนึ่ง ทานิงุจิก็ตอบต่อ

“แต่พันธกิจที่ว่านั้น มีเฉพาะบทบาทอย่างงานนี้เท่านั้นหรือ ผมคิดว่าในชีวิตประจำวันของเราน่าจะมีพันธกิจของแต่ละคนซ่อนอยู่เหมือนกัน บางทีนี่อาจเป็นคำตอบที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันได้...”

“พันธกิจของแต่ละคน...”

นี่เป็นคำพูดที่โทกิวะไม่เคยนึกถึงมาก่อน

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง เขาก็พูดต่อ

“นี่เป็นคำถามที่ตอบยากมากครับ...อีกอย่าง คำตอบที่ทุกคนมีส่วนร่วมกันเนี่ย...”

“ครับ ผมคิดว่าเป็นเรื่องยากจริง ๆ จนรู้สึกผิดที่ดันคิดเรื่องนี้ขึ้นมาเลย”

พูดจบทานิงุจิก็ยิ้ม

แต่หลังจากนั้นเขาก็ทำหน้าที่จริงจิ่งขึ้นเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

“อาจเป็นเพราะช่วงเวลาสุดท้ายของผมในสถานที่แห่งนี้ใกล้มาถึงแล้ว จึงคิดเรื่องนี้ขึ้นมาก็ได้ครับ”

“ช่วงเวลาสุดท้าย...”

โทกิวะพึมพำเสียงเบาจนทานิงุจิไม่ได้ยิน

ทานิงุจิมองพื้นที่สีขาวน่านมที่อยู่ข้างหน้า ก่อนจะพูดต่อ

“ตอนที่ผมส่งต่อหน้าที่ทั้งหมดของผู้นำทางให้คุณโทกิวะ ผมหวังว่าจะหาคำตอบได้แล้ว”

ทานิงุจียกแม็กซ์คอปฟีขึ้นดื่มอีกครั้ง

โทกิวะก็ยกแม็กซ์คอปฟีขึ้นดื่มช้า ๆ เช่นกัน

กลิ่นหอมหวานของแม็กซ์คอปฟีและกลิ่นจาง ๆ ของการจากลาผสมปนเปอยู่ในพื้นที่สีขาวน่านม

เรื่องราวที่ 1

Fight Song

“ที่นี่คือ...”

โยชิฮาระ อิคาริ พุดเช่นนั้นทันทีที่ลืมตาขึ้น เธอถูกล้อมรอบด้วยพื้นที่ว่างเปล่าสีขาวน่านซึ่งแผ่กว้าง เป็นทัศนียภาพที่ไม่น่าจะมีอยู่จริง

“ที่นี่คืออีกฟากฝั่งของการบอกลาครับ”

ชายที่มีผมสีขาวยืนอยู่ตรงหน้าพุดขึ้น

“อีกฟากฝั่งของการบอกลา...?”

อิคาริไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร และคนที่พูดต่อจากนั้นคือชายที่มีผมสีดำซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

“และพวกเราคือผู้นำทางของอีกฟากฝั่งของการบอกลาครับ”

“ผู้นำทาง...?”

ยิ่งฟังก็ยิ่งสับสน คำพูดนั้นเหมือนเป็นอีกภาษา แม้จะได้ยินแต่กลับประมวลผลเป็นข้อมูลไม่ได้ ตรงกันข้าม สิ่งที่เด่นชัดกลับเป็นข้อมูลที่เห็นด้วยตา

ชายผมสีดำดูอ่อนวัยกว่าชายผมสีขาวแต่คงห่างกันไม่ถึงรอบ และหากพิจารณาเฉพาะใบหน้า ชายผมสีขาวคงมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ

แต่ข้อมูลที่ได้มีเพียงเท่านั้น เธอยังคงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ฉันไม่เข้าใจว่าอีกฟากฝั่งของการบอกลาและผู้นำทางคืออะไร

แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเวลามาเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ แบบนี้หรอกนะ ขอตัวเลย
ได้ไหม เมื่อคืนเพิ่ง...”

พูดมาถึงตรงนี้ อิศาริก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

“อ๊ะ...”

เมื่อครู่อิศาริกำลังขับรถไปตามถนนบนเนินเขาในชิบะ ระหว่างทาง
ไปแคมป์

ตอนนั้นเอง จู่ๆ ก็มีกวางป่าวิ่งตัดหน้ารถ เธอพยายามหักหลบ...

“อ๊ะ หรือว่า...”

หลังจากพื้มพาดล้วยพูดกับตัวเอง อิศาริก็มองทั้งสองคนที่อยู่
ตรงหน้า

“ฉัน...”

เธอกลืนใจถามออกไป

“ตายแล้ว?”

ผู้นำทางทั้งสองพยักหน้าพร้อมกัน

“— ก่อนอื่นเชิญดื่มเพื่อส่งบสติอารมณ์ก่อนครับ”

สิ่งที่ผู้นำทางผมสี่ขาซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อทานิจูจินมาให้คือ
แม็กส์คอฟฟี่หนึ่งกระป๋อง

“ปกติฉันไม่ดื่มอะไรหวานๆ แบบนี้หรอกนะ”

แม้จะพูดเช่นนั้น อิศาริก็รับไว้ เนื่องจากการเล่นเวทเทรนนิ่ง
เป็นหนึ่งในงานอดิเรก เธอจึงหลีกเลี่ยงของหวาน แต่ตอนนี้เธอเสียชีวิต
แล้ว ถ้ายังมัวแต่กังวลเรื่องนั้นก็ดูจะเปล่าประโยชน์

“...จะดื่มแล้วนะคะ”

อิสาริพูด ขณะที่ผู้นำทางหนุ่มผมสี่ดำที่ชื่อโทกิวะกับทานิจู

ก็พูดว่า “จะดื่มแล้วนะครับ” ในจังหวะเดียว

สุดท้ายทั้งสามคนก็ดื่มแม็กซ์คอฟฟี่ด้วยกัน

เหตุการณ์นี้คืออะไรกัน... สมจริงเกินไปแล้ว อิคาริไม่ปกปิดความสับสน และเรื่องหนักใจอีกอย่างคือความหวานของกาแฟกระป๋องนี้ แม็กซ์คอฟฟี่ซึ่งไม่ได้ดื่มมานานยังคงมีรสหวานเหมือนที่เคยดื่มในอดีต แต่เธอรู้ว่าความหวานนี้จะค่อย ๆ ตีใจโดยไม่รู้ตัว และนั่นคือเรื่องที่น่าปวดหัว เพราะบางครั้งก็อยากดื่มจนอดใจไม่ไหว

“เป็นอย่างไรบ้าง รู้สึกสงบลงไหมครับ”

“ไม่เลยสักนิด”

เพราะไม่รู้รู้สึกสงบลงเลย อิคาริจึงพูดอย่างไม่ลังเล เดิมทีในสถานการณ์ที่ยากจะเข้าใจเช่นนี้ไม่มีทางได้พักหายใจอยู่แล้ว แม้แต่แม็กซ์คอฟฟี่ก็ไม่ช่วยอะไร

“นั่นแหละครับ...”

แต่ดูเหมือนทานิงุจิจะเชื่อว่าแม็กซ์คอฟฟี่ช่วยได้ ไหล่ของเขาจึงลูบตักด้วยความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

นี่ไม่ใช่เวลามาสนใจเรื่องนั้นนะ

“...เอาเป็นว่าถ้าอยากให้ฉันรู้สึกสงบก็ช่วยอธิบายเรื่องทั้งหมดมาเร็วเข้า ถ้าฉันตายแล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวคืออะไร แล้วผู้นำทางคืออะไร จากนั้นฉันจะเป็นยังไงต่อ”

เมื่ออิคาริพูดรวบเช่นนั้น โทกิวะซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็อธิบายด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งแทนทานิงุจิ

“อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวคือชื่อสถานที่ที่พวกเราอยู่ในตอนนี้ครับ ผู้คนที่ล่องลับจะมาเยือนที่แห่งนี้ โดยพวกผมอยู่ที่นี้เพื่อนำทางให้ผู้ล่องลับได้พบเจอกับการพบพานครั้งสุดท้ายครับ”

“การพบพานครั้งสุดท้าย?”

อิคาริเอ่ยทวนเมื่อได้ยินคำที่ไม่คุ้นหู

“ครับ การพบพานครั้งสุดท้ายคือการที่ผู้ล่วงลับจะกลับไปยังโลกเดิมเพื่อพบกับคนที่อยากเจอเป็นเวลาหนึ่งวัน หรือ 24 ชั่วโมงครับ”

“กลับไปโลกเดิมเพื่อพบคนที่อยากเจอ...”

อิคาริพิมพ์แล้วเอียงคอครุ่นคิด

“เรื่องแบบนี้เป็นไปได้ด้วย ถ้าคนตายปรากฏตัวอีกครั้ง แบบนั้นคนคงแตกตื่นกันพอดี ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน นี่จะไม่แฟนตาซีไปหน่อยหรือ?”

อิคาริพูดด้วยน้ำเสียงติดตลก ทานิจิตอบโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน

“หากพูดแบบนั้น แล้วคุณไม่คิดบ้างหรือครับว่าสถานการณ์ในตอนนี้อนุมานเหมือนเรื่องแฟนตาซีมากกว่า”

“...”

อิคาริตอบไม่ถูก เป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆ นั่นแหละ พื้นที่สีขาวน่านที่ไม่มีทางได้พบเจอในโลกความจริง แถมยังมีชายสองคนที่แนะนำตัวว่าเป็นผู้นำทาง และเธอน่าจะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พวกเขากลับพูดคุยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นในสถานที่ไกลโพ้นแห่งนี้ และสถานการณ์ในตอนนี้อย่างเหมือนโลกแฟนตาซีที่เชื่อไม่ได้จริงๆ

“...ถ้าอย่างนั้น ขอฟังต่อละกัน”

อิคาริพยายามบังคับตัวเองให้ยอมรับสถานการณ์นี้แล้วเดินหน้าต่อ พูดให้ถูกคือเธอไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำแบบนี้

“ขอบคุณครับ ที่นี้ ขอสงวนก่อนหน้านี้ที่ว่าหากผู้ล่วงลับปรากฏตัวจะทำให้ผู้คนแตกตื่นหรือเปล่า...จริง ๆ แล้วมีข้อจำกัด

บางอย่างอยู่ครับ”

“ข้อจำกัดบางอย่าง?”

ทานิจูจิขู่นิ้วชี้แล้วพูดต่อ

“คนที่ไปพบได้มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณตายแล้วเท่านั้นครับ”

“อะ อะอะไรเนี่ย แบบนั้นจะมีความหมายอะไร”

ฮิคาริเอ่ยคำพูดเหล่านั้นอย่างบริสุทธิ์ใจ เพราะเธอไม่เข้าใจจริงๆ การได้พบคนที่รู้ว่าเธอตายแล้วก็คงมีแค่คนที่มีความสัมพันธ์ห่างเหิน ซึ่งปกติไม่เกี่ยวข้องกันอยู่แล้ว เธอจึงไม่คิดจะไปพบคนเหล่านั้นหลังจากที่ตายไป

แต่ดูเหมือนยังมีคำอธิบายต่ออีก

“แน่นอนว่าถ้าฟังแค่นี้คงรู้สึกกับไม่ได้ ฉันผมขออธิบายเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยได้ไหมครับ อยากให้เข้าใจก่อนว่านี่ไม่ใช่กฎที่ตั้งขึ้นเพื่อกลั่นแกล้ง”

“ได้ ว่าจะมาเลย”

ฮิคาริอยากรู้เหตุผลนั้นจริงๆ โทกิวะซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ก็เริ่มอธิบาย

“ตัวตนในปัจจุบันของคุณฮิคาริดำรงอยู่อย่างเลื่อนรางด้วยการรับรู้และความทรงจำของผู้อื่น ดังนั้นหากคนที่รู้ว่าคุณฮิคาริตายไปแล้ว มาเห็นคุณในตอนนี จะทำให้การรับรู้คลาดเคลื่อนว่า ‘คุณฮิคาริไม่มีทางยังมีชีวิตอยู่!’ จากความขัดแย้งนี้จะทำให้ความทรงจำและการรับรู้ไม่สอดคล้องกัน ซึ่งนั่นทำให้ผู้ล่องลับไม่อาจรักษาตัวตนบนโลกคนเป็นได้ครับ”

แล้วทานิจูจิก็อธิบายต่อ

“การดำรงอยู่ของมนุษย์ ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ของผู้อื่น เคยได้ยินไหมครับว่าคนเราตายสองครั้ง คือตอนที่เสียชีวิตจริง ๆ

กับตอนที่ถูกใครสักคนลื้มเลื่อน...ดังนั้นหากพบใครสักคนที่รู้ว่าคุณตายไปแล้ว คุณจะถูกบังคับให้หายไปจากโลกคนเป็น โดยไม่ต้องรอให้เวลาผ่านไปหนึ่งวันครับ”

“โห...”

ฮิคาริไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แต่เธอรูสึกว่าเรื่องที่อีกฝ่ายพูดสมเหตุสมผลดีจึงไม่ได้แย้งอะไร ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็พอจะเข้าใจหลาย ๆ เรื่องได้ ที่ผ่านมาเคยเกิดเหตุการณ์คล้าย ๆ กันนี้ แต่ไม่เคยกลายเป็นเรื่องใหญ่ คงเพราะข้อจำกัดนี้ อีกอย่าง ถ้าเป็นคนที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอตายไปแล้ว ต่อให้เธอไปปรากฏตัวให้เห็น โอกาสที่เรื่องนี้จะถูกรับรู้เป็นวงกว้างก็ค่อนข้างต่ำ หรือต่อให้ลือกันไปก็คงกลายเป็นแค่ข่าวผีสาวหรืออะไรทำนองนั้น พร้อมเสียงหัวเราะกลบเกลื่อนก็เท่านั้น

เมื่อได้ฟังคำอธิบายที่น่าเชื่อถือแล้ว ฮิคาริก็เริ่มเชื่อเรื่องโลกที่อยู่ในตอนนี้ เธอจึงรู้สึกสงบลงมากกว่าตอนที่ดื่มแม็กซ์คอฟฟี่

เพียงแต่โทกิจะกลับมีสีหน้าลำบากใจและเริ่มอธิบายต่อ

“แต่หลังจากคุณฮิคาริเสียชีวิต เวลาที่ผ่านมานี้สัปดาห์แล้ว คนที่ไปพบได้น่าจะเหลือไม่มาก...”

ถ้าเป็นไปตามที่พูด สถานการณ์ก็ค่อนข้างตึงเครียด เรียกว่าแทบจะไปพบใครไม่ได้เลย

แต่ฮิคาริกลับมีสีหน้าเฉยเมย แม้โทกิจะพูดเช่นนี้ แต่สีหน้าของเธอก็ไม่เปลี่ยนไปเลย

นั่นเพราะฮิคาริมีเหตุผล —

“เอาละละ ไม่สำคัญสำหรับฉันเท่าไร”

ฮิคาริพูดต่อน้ำเสียงราบเรียบ

“แปลกดีนะ ฉันนึกไม่ออกเลยว่าอยากเจอใคร แม้แต่ตอนที่รู้ว่าตายแล้วก็ไม่ใช่หรือนี่หรือน้ำตาล้นหยด”

ตั้งแต่เด็ก พ่อแม่ของฮิคาริก็เลี้ยงดูเธอเหมือนเด็กผู้ชาย เพราะพ่อแม่อยากได้ลูกชาย และเหตุผลที่ตั้งชื่อเธอว่าฮิคาริ ซึ่งใช้ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายก็เพราะความปรารถนาเช่นนี้เช่นกัน

เธอเริ่มเรียนคาราเต้ตั้งแต่วัยเด็ก แม้จะเป็นเด็กผู้หญิง แต่พ่อแม่ก็หวังให้ฮิคาริเข้มแข็ง และการที่เธอไม่เคยถอดใจอาจเพราะมีร่างกายที่ได้เปรียบ เธอค่อนข้างสูง เวลาจับคู่ซ้อมจึงแทบไม่เคยแพ้เด็กผู้ชายในรุ่นเดียวกันเลย

จากการสั่งสมประสบการณ์อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันเหมือนการก้าวเดินทีละขั้น ทำให้ฮิคาริเติบโตเป็นเด็กที่มีความกระฉับกระเฉง และจากนิสัยที่เข้ากับเด็กผู้ชายโดยไม่แบ่งแยก ทำให้เธอเป็นที่ชื่นชอบในวงวัยประถม แต่นั่นกลับทำให้เธอห่างเหินจากเด็กผู้หญิง

ในตอนนั้นฮิคาริรู้สึกได้ว่า “เฮ้อ วุ่นวายจัง” เดิมทีเธอไม่ได้ชอบอยู่กับเด็กผู้ชายหรอก แค่ปฏิบัติต่อคนอื่นโดยไม่แบ่งแยกชายหญิงก็เท่านั้น และบังเอิญว่าอยู่กับเด็กผู้ชายแล้วสบายใจกว่า ทั้งที่คิดอย่างนั้น พอรู้ตัวอีกทีเธอก็แปลกแยกจากเพื่อนผู้หญิงไปซะแล้ว

หลังจากนั้นฮิคาริก็ปรับเปลี่ยนการวางตัว พยายามให้ถูกคือเธอไม่ได้เข้าหาเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเดิม แต่ลดการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชาย นั่นหมายความว่าเธอลดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมลง เมื่อทำแบบนั้นแล้วก็ปรากฏว่าไปได้สวย เธอสบายใจกว่า และการอยู่

คนเดียวไม่ได้ทำให้ทุกขีใจอะไรด้วย

จนกระทั่งฮิคาริเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานก็ยังใช้ชีวิต
เช่นนั้น เธอจะพูดคุยสบาย ๆ กับคนอื่นก็แค่ในสื่อโซเชียลเท่านั้น
การเว้นระยะห่างประมาณนี้ดูเหมาะกับเธอดี เพราะคุ้นเคยกับการ
ใช้ชีวิตตามลำพัง ที่ผ่านมาเธอจึงไม่เคยสร้างความสัมพันธ์ลึกซึ้ง
กับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ ตอนที่เธอถูกถามว่าใครคือคนที่อยากพบเป็น
ครั้งสุดท้ายหลังจากเสียชีวิตแล้ว ฮิคาริจึงนึกไม่ออก ช่างเป็นเรื่องตลก
ชวนขำจริง ๆ —

“จ้ะเหวอครับ...ไม่ใช่เรื่องแปลกที่นึกไม่ออกว่าอยากพบใคร...”

ทานิจูจิพูดด้วยน้ำเสียงลำบากใจเล็กน้อย นั่นเพราะเรื่องยังไม่จบ

“...ถึงอย่างนั้น การเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย แต่กลับไม่เศร้า
เสียใจเลย คุณเป็นเรื่องแปลกนะครับ”

“จ้ะเหวอ ถึงจะพูดว่าอายุน้อย แต่ฉันก็ 29 แล้วนะ อีกอย่าง
พ่อแม่ก็อายุมากจนทั้งคู่ออกไปแล้ว แกมฉันยังไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูก
ด้วย ถ้ามีคนที่อยู่ด้วยกันหรือมีญาติ เวลาตายอาจจะเศร้ากว่านี้ก็ได้มั้ง”

พูดจบฮิคาริก็อ้ง “อ๊ะ” เหมือนนึกขึ้นได้

“มีอะไรเหวอครับ”

“มีเหตุผลอีกข้อที่ทำให้ฉันไม่เศร้า”

“อะไรครับ”

“ฉันไม่ร้องไห้เลยใช่ไหมล่ะ”

“ก็ใช้อยู่...”

“เพราะตั้งแต่เกิด ฉันไม่เคยร้องไห้เลย แม้จะมีเรื่องเศร้าเกิดขึ้น
ก็ตาม”

“...จริงเหวอครับ”

“จริงสิ คือสมัยเป็นทารกก็คงร้องไห้เหมือนเด็กอื่นๆ นั่นละ แต่ตั้งแต่จำความได้ก็ไม่เคยร้องไห้เลยนะ เพราะที่บ้านมีคำสอนว่า อย่าร้องไห้ให้ใครเห็น”

“คำสอนแบบไหนกันครับ”

“น้ำตาเป็นอาวุธลับของผู้หญิง ควรเก็บไว้เป็นอาวุธลับตลอดชีวิต”

“...จริงหรอครับ”

“เปล่า เพิ่งคิดเมื่อีก”

แล้วฮิคาริก็หัวเราะ ขณะที่ทานิจูกำลังโทกิวะทำหน้าที่เหวอ พวกเขาไม่อาจปิดบังความตกใจที่มีต่อท่าทางไม่ทุกขร้อนของเธอได้

“เข้มแข็งดีนะครับ...”

ทานิจูกำลังพึมพำ แล้วฮิคาริก็เอ่ย

“เนี่ย เป็นคำชมที่ฉันชอบที่สุด ยิ่งกว่าชมว่าสวยหรือน่ารักอีก! ขอขอบคุณนะ”

แต่แล้วฮิคาริก็ทำสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะพูดต่อ

“...แต่ฉันยังไม่รู้ยุติว่าความเข้มแข็งที่แท้จริงคืออะไร ดันตายก่อนที่จะได้รู้เนี่ยแอบเศร้านิดๆ เลยแฮะ”

“ความเข้มแข็งที่แท้จริงนั้นหรอครับ”

“อ้อ ฉันสงสัยว่าความเข้มแข็งคืออะไร สมัยที่เล่นคาราเต้ก็คิดมาตลอด ฉันใช้ชีวิตด้วยความคิดว่าอยากเป็นคนเข้มแข็งในแบบของตัวเอง...”

“อย่างนี้เอง ความเข้มแข็งคืออะไร...”

ขณะที่ทานิจูกำลังฮิคาริพูดคุยกอย่างออกรสอยู่นั้น โทกิวะก็เอ่ยขัด

“...เอ่อ ตอนนี้นักฮิคาริลองคิดถึงคนที่อยากเจอเป็นครั้งสุดท้ายหน่อยไหมครับ”

“...จริงด้วยครับ”

ทานิจูจิตอบพร้อมท่าทางสำนึกผิด จากนั้นฮิคาริก็กลับมาพูด หัวข้อเดิมอีกครั้ง

“คนที่อยากเจอเป็นครั้งสุดท้ายเหวอ และต้องเป็นคนที่ไม่รู้ว่าคุณตายแล้ว...ถึงพวกคุณจะพูดอย่างนั้น แต่ฉันก็นึกไม่ออกอยู่ดีนะ...”

ฮิคาริมีสีหน้าครุ่นคิด แต่แล้วสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป

ดูเหมือนเธอจะนึกบางอย่างออก

“เพื่อนในโซเซียลได้ไหม”

“เพื่อนในโซเซียล...”

ทานิจูจิตวนคำพร้อมสีหน้างุนงง ดูเหมือนเขาจะไม่วางใจคำนี้

“...คุณทานิจูครับ เพื่อนในโซเซียลหมายถึงเพื่อนในอินเทอร์เน็ตครับ เช่น พวกสื่อโซเซียล”

โทกิวะที่อยู่ข้างๆ ส่งเรื่อгүйัยเข้าช่วยเหลือ

“สื่อ โซ โซเซียล...”

แต่ทานิจูไม่อาจขึ้นเรื่อลำนั้นได้

“สื่อโซเซียลคือบริการที่ผู้คนมาแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตครับ...คุณทานิจู รู้จักอินเทอร์เน็ตโซไหม”

“...ครับ ก็พอจะรู้อยู่บ้าง”

คราวนี้เป็นฮิคาริที่อึ้งไป ทั้งที่อายุน่าจะใกล้เคียงกันแท้ๆ แต่ดูเหมือนว่าทานิจูจะไม่รู้จักสื่อโซเซียล หน้าที่ยังไม่ค่อยรู้จักอินเทอร์เน็ตด้วย

“...ทีนี้สัญญาณไวฟายน่าจะมาไม่ถึงนะ”

“гүйัยไฟ...?”

“คุณฮิคาริ! ช่วยหยุดให้ข้อมูลใหม่ๆ ก่อนครับ”

โทกิวะสงสัยดัง เมื่อเห็นทานิจุอยู่ในสภาพที่ใกล้จะพังเต็มที่ จากนั้นก็เริ่มถามต่อ

“คุณฮิคาริ เพื่อนในอินเทอร์เน็ตที่อยากเจอคือใครครับ”

“ฉันมีเพื่อนที่ติดต่อทางทวิตเตอร์เยอะเหมือนกัน แต่ที่รีพลาย และสนทนาที่สุดคงเป็นยูกิจังมั้ง ที่ผ่านมายังไม่เคยเจอกันหรอก แต่เจ้าตัวเคยบอกว่าชื่นชมฉัน”

“ทวิเธอ...รีโพ...” ทานิจุพึมพำอยู่ข้างๆ แต่โทกิวะแสสร้งไม่ได้ยินแล้วพูดต่อ

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าเป็นเพื่อนในทวิตเตอร์ ก็น่าจะยังไม่รู้ว่า คุณฮิคาริตายไปแล้ว ถ้าไม่มีใครสักคนทวิตบอก ดังนั้นน่าจะไปพบได้ ไม่มีปัญหาครับ”

จากนั้นโทกิวะก็กระแอมและเริ่มอธิบาย

“ถ้าอย่างนั้น ก่อนที่จะกลับไปยังโลกเดิมอีกครั้ง ผมขออธิบาย กฎอย่างละเอียด แม้ว่ากฎบางข้อจะพูดไปบ้างแล้ว เวลาสำหรับการพบพานครั้งสุดท้ายคือหนึ่งวันหรือ 24 ชั่วโมง โดยคนที่ไปพบ มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณเสียชีวิตแล้วเท่านั้น จะไปพบก็คนก็ได้ แต่เมื่อไหร่ที่เจอคนซึ่งรู้ว่าคุณเสียชีวิตแล้ว ร่างของคุณจะหายไปจากโลกเดิมทันทีและกลับมาอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าอีกครั้ง กฎหลักๆ มีประมาณนี้ มีคำถามไหมครับ”

“ไม่มี ขอขอบคุณที่ช่วยอธิบายอย่างละเอียด”

โทกิวะพยักหน้ารับคำ ขณะเดียวกันทานิจุก็กลับมาตั้งสติได้แล้ว เขาก้าวออกมาข้างหน้าแล้วพูด

“...แฮม ยุคสมัยเปลี่ยนไปเร็วจัง คนเอื่อยเฉื่อยอย่างผม แทบจะตามไม่ทันเลยครับ...ว่าแต่ เรากลับโลกเดิมกันเลยไหม”

พูดจบทานิงุจิก็ดีดนิ้ว ทันใดนั้นประตูบานหนึ่งก็ปรากฏขึ้นท่ามกลางพื้นที่ว่างเปล่าสีขาวน่านม

เป็นประตูไม้ที่ดูเก่าแก่ ทั้ง ๆ ที่อิคาริน่าจะเคยเห็นประตูนี้เป็นครั้งแรก แต่เธอกลับคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก รวากับว่าประตูบานนี้แอบวลด้วยอุณภูมิที่ทำให้อบอุ่นจนชวนให้สัมผัส รู้ตัวอีกทีเธอก็ยืนอยู่หน้าประตูแล้ว

“เมื่อผ่านประตูนี้ไป คุณจะได้กลับไปยังโลกเดิม ขอให้เดินทางปลอดภัยครับ”

อิคาริรับคำแล้วเอื้อมมือไปที่ลูกบิดประตู

“โอเค ได้ยินมา”

แล้วเธอก็ก้าวเท้าเข้าไปอย่างไม่ลังเล—

“จริงหรอเนี่ย...”

อิคาริอุทานเมื่อลืมตาขึ้นขณะนั่งอยู่บนม้านั่งหน้าสถานีฟุนาบาชิ และเห็นผู้คนเดินไปเดินมาบนท้องถนน

เป็นความรู้สึกที่แสนประหลาดจนชวนให้คิดว่าภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านี้เป็นเพียงความฝันซึ่งมีโอกาสเกิดขึ้นเพียงน้อยนิด แต่ถ้าเป็นความจริง ๆ ฉันก็ควรจะลืมตาขึ้นที่ถนนบนเนินเขาในชิบะซึ่งเป็นความทรงจำสุดท้ายสิ หรือไม่ก็โรงพยาบาลที่ถูกส่งตัวไป

แต่ตอนนี้ฉันอยู่หน้าสถานีฟุนาบาชิซึ่งไม่มีความเกี่ยวเนื่องใด ๆ กับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้หรือหลังจากนั้นเลย ไม่มีทางเป็นไปได้

เพียงแค่นี้ก็ทำให้ฉันเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว พูดให้ชัดคือ

มีแต่ต้องเชื่อเท่านั้น...

“ฉันตายแล้วจริงๆสินะ...”

แล้วฉันก็ตระหนักในเวลาเดียวกัน แต่ก็เชื่อว่าจะเศร้าเสียใจจนร้องไห้ออกมา แค่นั่นคำตอบและรับรู้ความจริงเท่านั้น

ฉันตายแล้วและกลับมายังโลกเดิมอีกครั้งด้วยการนำทางของทานิงุจิและโทกิวะ ผู้นำทางทั้งสอง โดยมีเวลาจำกัดเพียง 24 ชั่วโมง—

“...โอเค”

ไม่มีเวลาจมอยู่กับความเศร้าและนั่นไม่ใช่นิสัยของฉันด้วยอีกอย่างถ้ามันแต่ชักช้า เวลา 24 ชั่วโมงอาจจะผ่านไปในพริบตา ระหว่างที่ฉันกำลังคิดอยู่นี้ เวลาก็ค่อยๆผ่านไปแล้ว

ฉันอยากไปเจอยูกิจังอย่างที่พูดไว้ตอนที่อยู่อีกฟากฝั่งของการบอกลา ดังนั้นต้องไปยังสถานที่ที่ใช้อินเทอร์เน็ตได้

สถานที่แรกที่ฉันไปคือห้องสมุด ที่นั่นมีมุมให้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตฟรี ฉันใส่ยูสเซอร์เนมกับพาสเวิร์ดแล้วล็อกอินเข้าทวิตเตอร์ เป็นการล็อกอินหลังจากห่างหายไปหนึ่งสัปดาห์ แต่ทวิตเตอร์ไม่มีช่องว่างระหว่างนั้น เพียงแค่แสดงวันที่ของโพสต์ล่าสุดเมื่อสัปดาห์ก่อนเท่านั้น ถ้าดูแค่นี้ย่อมไม่มีทางที่ใครจะรู้ว่าฉันตายไปแล้ว

“ถึงยูกิจัง...”

เพราะกะทันหันมากและยังเป็นวันธรรมดาด้วย คงคาดหวังอะไรไม่ได้ แต่ฉันก็ส่งข้อความไปสั้นๆว่า มาเจอกันหน่อยไหม ถ้ายูกิจังไม่สะดวก ฉันตั้งใจว่าจะทักผู้ติดตามคนอื่นแทน

“อ๊ะ”

แต่ยูกิจังตอบกลับมาทันทีและยังตอบรับเรื่องนัดเจอกันอย่างรวดเร็วอีกด้วย ถึงที่ผ่านมาเราจะคุยอย่างสนทนาในทวิตเตอร์ แต่

ดูเหมือนยูจิกังก็อยากเจอฉันสักครั้งเหมือนกันสินะ แถมโชคดียิ่งที่อยู่ใกล้กันด้วย ฉันพอจะรู้ว่าเราอยู่ชิบะเหมือนกัน แต่ไม่คิดว่าจะอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่สถานีของรถไฟสายไซบุ

เรานัดเจอกันที่สถานีสีดานูมะ จุดนัดพบคือบริเวณม้านั่งทรงกลมที่มีนาฬิกาอยู่ใกล้ๆ ซึ่งเป็นจุดสังเกตที่เด่นที่สุด เมื่อออกจากช่องตรวจตั๋วแล้วเลี้ยวซ้ายก็จะเห็นทันที

“...”

— ฉันไปถึงจุดนัดพบก่อนและตื่นเต้นเล็กน้อย เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้เจอเพื่อนจากอินเทอร์เน็ต

ฉันคุยกับยูจิกังครั้งแรกคือตอนที่ยังเฝ้าดูรายการโทรทัศน์ในช่วงเวลาเดียวกัน พอเห็นยูจิกังทวิตถึงศิลปินที่กำลังแสดงในตอนนั้น ฉันก็รีบลาไปหาเธอก่อน พวกเขาไม่ใช่ศิลปินชื่อดัง แต่ด้วยเหตุนี้เราจึงได้เจอกันในชุมชนเล็กๆ ของคนที่ชอบอะไรเหมือนกัน และนั่นก็ทำให้เราสนิทกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

หลังจากนั้นเราก็เริ่มพูดคุยเรื่องทั่วไป บางครั้งฉันอัปโหลดรูปเวทเทรนนิง ยูจิกังก็จะเข้ามาบอกว่า *ปลื้มมากเลย* และเพราะฉันเป็นคนไม่ซับซ้อน เมื่อได้เห็นแบบนี้จึงมีกำลังใจ แต่นั่นก็แค่การพูดคุยผ่านอินเทอร์เน็ต เรายังไม่เคยได้เจอกันจริงๆ เลยสักครั้ง อาจพูดว่าการรักษาระยะห่างประมาณนี้กำลังพอดีก็ได้ ฉันแทบไม่รู้เรื่องส่วนตัวของยูจิกัง ส่วนยูจิกังก็แทบไม่รู้เรื่องส่วนตัวของฉันเหมือนกัน ต่างฝ่ายต่างไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวกันและกัน ด้วยเหตุนี้ทำให้เรารักษาความสัมพันธ์นี้ได้โดยไม่ตะขิดตะขวง หากได้เจอกันจริงๆ ความสมมูลที่เปราะบางนี้อาจพังทลายลง

ที่ฉันพยายามจนได้เจอกันแบบนี้ คงเพราะฉันตายไปแล้ววันหรือ

หรือเป็นเพราะไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

ถึงจะไม่แน่ชัดว่าแรงผลักดันคืออะไร แต่ที่แน่ๆ คือฉันตั้งตารอที่จะได้เจอกัน

— และตอนนั้นเอง

“...คุณโคโตะไหม”

มีคนเรียกฉันด้วยยูสเซอร์เนม การที่มีคนเรียกชื่อนั้นในสถานการณ์นี้ คนตรงหน้าคงเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากยูกิจัง

“ยูกิจัง...?”

เหตุผลที่ฉันเอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจ ก็เพราะรูปลักษณ์ของยูกิจังช่างแตกต่างจากที่จินตนาการไว้มากทีเดียว อันดับแรก อายุของยูกิจังกับฉันห่างกันพอสมควร ราวๆ มัธยมปลายละมั้ง และสิ่งที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุดคือผมสีดำยาว

“เรียกว่ายูกิก็ได้...”

ยูกิจังเอ่ยเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร บางทีอาจจะตื่นเต้นอยู่ก็ได้ อีกอย่างฉันคงดูแตกต่างจากที่ยูกิจังจินตนาการไว้เหมือนกัน บรรยายากดจึงอึดอัดเล็กน้อย ในสถานการณ์นี้คนที่อายุน่าจะมากกว่าอย่างฉันต้องเป็นฝ่ายชวนคุยก่อน...

“อ้อ ได้ เรียกยูกิสินะ งั้นเรียกฉันว่าโคหรือฮิคาริก็ได้”

“โค ฮิคาริ...”

“เพราะสองคำนี้ใช้อักษรคันจิ¹ ตัวเดียวกันไง หรือจะเอามาผสมกันเป็น ‘โคชิฮิคาริ’ ก็ได้นะ หรือจะเรียกว่า ‘ฮิโตเมะโบระะ’² ดีล่ะ”

¹ ตัวอักษรคันจิ 光 อ่านได้ทั้งโคและฮิคาริ ซึ่งแปลว่าแสงสว่าง

² ทั้งโคชิฮิคาริและฮิโตเมะโบระะเป็นชื่อพันธุ์ข้าวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงโด่งดัง โดยฮิโตเมะโบระะยังแปลว่ารักแรกพบอีกด้วย

“...ขอเรียกว่าคุณฮิคาริดีกว่า”

...แทบจะไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลย มุกข้าวดูเหมือนจะล้มเหลว ฉันพยายามทำให้ยูกิหัวเราะแต่ก็พลาดจนได้ เมื่อประสบกับสถานการณ์ที่ไม่เคยเจอมาก่อน ฉันจึงทำตัวไม่ถูก ทว่าฉันยังอยากรู้อะไรของยูกิอีกหลายเรื่อง...อย่างน้อยก็อยากถามเรื่องอายุ

“เอ่อ ว่าแต่ยูกิอายุเท่าไรหรือ”

ฉันไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันที่เอ่ยถามเรื่องนี้ ส่วนยูกินิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยตอบ

“...อายุ 18”

“นั่นหรือ อายุ 18 หรือ พี่อายุ 29 แล้ว ถ้าน้อยกว่านี้อีกสักปีอายุเราก็ห่างกันหนึ่งรอบพอดี น่าเสียดาย”

ฉันเล่นมุกล้อเลียนเรื่องอายุตัวเอง แต่สถานการณ์ไม่ดีขึ้นเลย ยูกิมิสีหน้าลำบากใจ อีกทั้งยังไม่สบตาฉันด้วย ดูเหมือนจะเป็นคนที่ยากจะต้องใช้เวลาอีกสักพัก ค่อยๆ เข้าหาอย่างช้าๆ น่าจะดีกว่า

“...แล้ว เอาไงต่อดี ยูกิมิที่ไหนอยากไปไหม”

ฉันถามหยิ่งเชิง คิดว่ายูกิคงตอบประมาณว่าไม่มีที่ที่อยากไปเป็นพิเศษหรือไปร้านกาแฟอะไรทำนองนี้ ที่จริงแล้วฉันอยากมีเวลาคิดจึงเอ่ยถามเพื่อตอบทสนทนา

แต่ยูกิกลับเอ่ยคำตอบที่ไม่คาดคิด

“...พวกสวนสนุก”

“สวนสนุก?”

“...อยากลองนั่งรถไฟเหาะ”

เป็นข้อเสนอที่ไม่คาดคิดมาก่อน

“ชอบรถไฟเหาะหรือ”

“...ไม่ชอบหรอก แกมกัลด้วย”

เป็นคำตอบที่ไม่คาดคิดอีกแล้ว หรือต้องบอกว่าไม่เข้าใจมากกว่า

“ไม่ชอบแล้วยังจะนั่งเหรอ”

ยุกิพยักหน้าหงิกๆ

“แล้วมืออย่างอื่นอยากทำอะไรไหม”

“...พวกบันจีจัมป์”

“ชอบบันจีจัมป์เหรอ”

ฉันพอจะเดาคำตอบได้รางๆ

“...ไม่ชอบหรอก กัลด้วย”

ว่าแล้ว

แต่ฉันยังไม่เข้าใจอยู่ดี

“แต่ก็อยากเล่นนั่งเหรอ”

ยุกิพยักหน้าอีกครั้ง

อย่างน้อยตอนนี้ก็มีจุดหมายปลายทางแล้ว ถึงฉันจะยังไม่เข้าใจว่าทำไมถึงอยากเล่นทุกอย่างที่กัลด แต่สำหรับฉันที่ไม่มีแผนอื่น นี่ถือเป็นข้อเสนอที่ดี

“อันที่จริง พี่ชอบทั้งรถไฟเหาะและบันจีจัมป์ แกมยังไม่กัลด้วย”

ฉันยิ้มตอบอย่างภูมิใจ ยุกิมองมาด้วยสายตาชื่นชม

“สุดยอดเลย คุณฮิคาริ...”

ท่าทางนั้นชวนให้คิดว่าตอนที่ยุกิรีพลายข้อความกลับมาว่า *ปลื้มมากเลย* จะมีสีหน้าแบบนี้หรือเปล่า ในที่สุดก็คลายความตื่นเต้นลงบ้างแล้ว

“งั้นไปกันเถอะ”

เมื่อฉันเอ่ย ยูก็ก็ตอบว่า “อ้อ” ด้วยเสียงที่ดังที่สุดเท่าที่เคยได้ยิน

แต่ก็ยังเบากว่าเสียงพูดปกติของฉันอยู่ดี

แต่รักๆ—

เสียงเครื่องจักรของรถไฟเหาะซึ่งกำลังไต่ขึ้นที่สูงชัน ความตื่นเต้น
ร่ายล้อมไปทั่วคล้ายกับมีใครกดปุ่มระเบิดเวลาให้เริ่มทำงาน

สวนสนุกที่มีรถไฟเหาะซึ่งพวกเราเลือกมาก็คือโตเกียวโดม
ซิตี้แอดแทรกชันส์ที่ซุ่ยโดบาชิ โดยนั่งรถไฟสายโซบูเพียงต่อเดียวก็มา
ถึงที่นี่ได้ และตอนนี้พวกเรากำลังนั่งอยู่บนทันเดอร์ดอลฟินซึ่งเป็น
รถไฟเหาะที่มีชื่อเสียงของที่นี่

“...”

“วะ...ไหวไหม”

ฉันถามยูก็ที่มีสีหน้าซีดเผือด แต่อีกฝ่ายไม่ตอบ ดูเหมือนยูก็จะ
ไม่มีกะจิตกะใจจะฟังฉัน

“...เรามาที่นี่เพราะยูก็บอกว่าอยากนั่งนี่นา”

ไม่ได้จะแก้ตัวนะ แต่ฉันก็พูดไปก่อนที่รถไฟเหาะจะดิ่งลง แม้จะ
พูดแบบนั้น ตอนนี้ก็ยกเลิกไม่ทันแล้ว...

แต่รักๆ...

รถไฟเหาะเข้าใกล้จุดที่อยู่สูงที่สุด จะว่าไปฉันไม่ได้นั่งรถไฟเหาะ
ตั้งแต่เรียนประถม ภายในหัวยังคงสงบนิ่งถึงขนาดคิดเรื่องนั้นได้

ก็เพราะเครื่องเล่นน่าหวาดเสียวพวกนี้มีไว้สร้างความตื่นเต้น

แบบเหนือจริง แต่สำหรับฉันในตอนนี ถึงจะไม่ได้นั่งรถไฟเหาะก็ได้สัมผัสความเหนือจริงอยู่แล้ว

เพราะว่าฉันตายแล้ว เมื่อเทียบกันแล้วความตื่นเต้นจากการนั่งรถไฟเหาะจึงกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย ตอนนี้ฉันไม่กลัวอะไรอีกแล้ว

“ฮะ”

— ยูกิที่นั่งอยู่ข้างๆ ส่งเสียงร้อง

ในเวลาเดียวกับที่รถไฟเหาะขึ้นถึงจุดสูงสุดพอดี

หลังจากนั้นทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ พอเริ่มแล้วก็เร็วมาก รถไฟเหาะวิ่งไปตามราง ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องทุกครั้ง ที่รถไฟเหาะเร่งความเร็ว ส่วนยูกิไม่ส่งเสียงกรี๊ดร้องใดๆ ได้แต่จับบาร์นิรภัยแน่น คล้ายกับกำลังอดทนจนกว่าช่วงเวลาแห่งความทรมานนี้จะจบลง

ฉันยังคงไม่เข้าใจว่าทำไมยูกิถึงอยากนั่งรถไฟเหาะ เพราะดูเหมือนยูกิจะไม่สนุกกับความตื่นเต้นนี้เลย หรือแค่อยากลองหาประสบการณ์ใหม่ๆ ช่วงเวลาที่อยู่บนรถไฟเหาะจบลงอย่างรวดเร็วโดยที่ฉันก็ยังไม่รู้คำตอบนั้น—

“รถไฟเหาะสนุกไหม”

เมื่อฉันเอ่ยถาม ยูกิที่ยังเดินเซหลังลงจากรถไฟเหาะก็ส่ายหน้าเบาๆ

“...ไม่ค่อยสนุกเท่าไร”

“...แต่ก็อยากนั่งสินะ”

“ใช่”

“ฉันดีใจที่ได้นั่งไหม”

“ดีใจ”

ฉันดีใจที่ได้ยินคำพูดนั้น ดูเหมือนยูกิไม่นึกเสียใจที่หลังระหว่างที่นั่นอาจจะกลัว แต่สำหรับยูกิคงเป็นประสบการณ์ที่ดี เพียงแต่ตอนนี้ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าเด็กคนนี้ต้องการสิ่งสมประสบการณ์แบบนี้ไปทำไม

“ครั้งสุดท้ายที่ยูกิมาสวนสนุกคือเมื่อไหร่หรอ”

ฉันอยากรู้เหตุผลนั้นจึงเอ่ยถามเพื่อได้ข้อมูลเพิ่มอีกนิด

“น่าจะตอน ป.3 ประมาณนั้น”

“ทำไมตอนนั้นถึงมาล่ะ”

“เป็นการทัศนศึกษาของโรงเรียน”

จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่อะไรเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อฉันถามคำถามถัดไป สีหน้าของยูกิก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

“แล้วเคยมาที่นั่นนอกจากกิจกรรมของโรงเรียนไหม”

“ไม่เคย...”

“หรอ”

ระหว่างที่เอ่ยถาม ฉันก็นึกขึ้นได้ว่า ตัวฉันเองก็ไม่เคยมาสวนสนุกกับเพื่อนหรือครอบครัวเหมือนกัน

“พี่ก็ไม่เคยมาสวนสนุกกับคนอื่นเหมือนกัน”

ฉันคิดว่าคงจะดีกว่าถ้าบอกเรื่องนี้กับยูกิ และฉันยังบอกอีกเรื่องด้วย

“วันนี้ที่มากับยูกิ ถือเป็นครั้งแรกเลยนะที่พี่มากับเพื่อน”

เมื่อฉันพูดออกไป ยูกิก็มีสีหน้าสดใสขึ้นทันที ยิ่งกว่าที่เคยเห็น

“...แสดงว่าเป็นครั้งแรกที่เราทั้งคู่มากับเพื่อนสินะ”

“นั่นสิ คงใช่ละนะ”

เมื่อเรายืนยันคำพูดนั้นร่วมกัน ยูกิกียิ้มเล็กน้อย พอเห็นอีกฝ่าย
ดีใจ ฉันก็พลอยดีใจไปด้วย แค่เห็นรอยยิ้มนั้นฉันก็รู้สึกว่าการมาสวนสนุก
ครั้งนี้คุ้มค่าแล้ว

“โอเค งั้นเราไปเล่นบันจีจัมป์กันต่อ”

เหตุผลที่ฉันพูดประโยคนั้นโดยไม่รีรอ ก็เพราะอยากเห็นสีหน้า
นั้นอีก

“สาม...สอง...หนึ่ง...บันจี!”

พวกเรานั่งรถไฟกลับมาที่มาเธอร์ฟาร์มในชิบะ นี่เป็นครั้งแรก
ที่ฉันกระโดดบันจีจัมป์ แต่ก็เหมือนรถไฟเหาะ ฉันไม่มีความกลัวเลย
แถมตอนที่กระโดดลงไปยังรู้สึกสบายจนเรียกว่าเคลิบเคลิ้มก็ยังได้
พอจะเข้าใจความรู้สึกของคนที่ชอบเล่นบันจีจัมป์หรือที่เรียกว่าจัมเปอร์
ขึ้นมาบ้างแล้ว

ทว่ายูกิต่างจากฉัน เขาดูกลัวมากเหมือนตอนนั่งรถไฟเหาะ
ก้าวเท้าสุดท้ายเพื่อกระโดดไม่ได้สักที แม้พนักงานจะนับถอยหลัง
ไม่รู้กี่ครั้ง ยูกียังไม่กล้ากระโดด สิ่งที่บันจีจัมป์แตกต่างจากรถไฟเหาะ
คือ ถ้าตัวเราไม่ยอมกระโดดก็จะเริ่มไม่ได้

สุดท้ายยูกิก็กระโดดได้สำเร็จ ไม่ใช่เพราะปลุกความกล้า
ในตัวเอง แต่ยูกิหันกลับไปเห็นผู้คนที่กำลังรอคิวกระโดดบันจีจัมป์
ด้วยความร้อนใจว่าไม่ควรปล่อยให้คนอื่นรอนานกว่านี้ ทำให้ยูกิ
ตัดสินใจกระโดดลงไป

คงมีแค่ฉันซึ่งสังเกตว่า ที่ยูกิกระโดดลงไปในท้ายที่สุดก็เพื่อ